

Juanita

"Hi ha en la literatura barcelonina d'aquest segle una Adriana com la de Moravia? Una puteta amb un rostre i un cos com la Lollo, la protagonista de la versió cinematogràfica de la novel·la de Moravia que va rodar Luigi Zampa? Em penso que no. Però hi ha una noia, la Juanita, que sense ser una bellesa com l'Adriana, té tots els trumfos per a representar més que dignament la puta barcelonina."

Segons el setmanari londinenc *Time Out*, Barcelona és la *number one* entre les capitals europees pel que fa a prostitució. *Time Out* estima en 30.000 les prostitutes que treballen a Barcelona, quantitat que fins i tot supera la d'algunes altres capitals del món, com ara Nova York (entre 10 i 15 mil) o Tòquio (12 mil), si bé encara queda força enrere de les 200.000 de Bangkok o de les 100.000 de Bombai. El diari *El Mundo* (18 de setembre), que recull i amplia la informació del setmanari londinenc, basa aquest tuf barceloní (puta ve del llatí *putere*) en la importància del nostre port, el primer port comercial de la Mediterrània, i sobretot en el fet que la gran encisera maragalliana s'ha acabat convertint en una ciutat *de ferias y congresos*, que és com es venia en els anys de l'alcalde Porcioles.

Segons el diari madrileny, la prostitució barcelonina mou més diners que no pas la droga; *"del 80 al 90% de los gastos de representación de ciertos ejecutivos se destina al sexo"* i *"el burgués y hoy socialdemócrata diario del conde Godó"* (*La Vanguardia*) es fa, segons els càlculs d'*El Mundo*, uns 7.280 milions de pessetes anuals només amb els seus anuncis de putes. És a dir, que la puta barcelonina, catalana –són catalans tots els qui viuen i treballen...–, s'ha convertit en una figura emblemàtica de la nostra ciutat, en una peça important de l'economia ciutadana, i crec que ja comença a ser hora que se li reti l'homenatge que es mereix.

Fa un parell de setmanes, a Roma, vaig dinar al restaurant d'en Fortunato –quines tripes, mare meval–, a la plaça del Panteó, amb una colla d'amics romans –periodistes i *teatrerros* i, tot sigui dit, *puteros*, grans *puteros* sentimentals–, i vàrem coincidir que calia engegar una campanya per tal d'homenatjar la puta romana abans que aquesta perdi la llibertat –que ella reivindica– de fer el carrer i torni a ser reclusa dins les anomenades *case chiuse* –d'on les va treure, el 1958, la senadora Lina Merlin–, tal com amenaça un projecte de llei presentat al Parlament italià pel diputat *missino* Teodoro Buontempo (vegeu *La Voce* del 9 de setembre).

Pels meus amics, l'homenatge a la puta romana hauria de consistir en una estàtua d'Adriana, la meuca protagonista de *La romana*, la famosa novel·la de Moravia. Una estàtua que, segons ells, s'hauria de col·locar al *largo Tritone*, darrere l'edifici del diari *Il Messaggero*, que és on el novel·lista es va trobar amb aquesta esplèndida mossa la primavera del 1936.

Moravia passejava pel *largo Tritone* tot conversant amb Leo Longanesi i, de sobte, va veure la noia *"che camminava coll'aria di battere il marciapiede"* (*"la moza valiente que va hiriendo el suelo con los tacones"*, de què parlava Ortega). Es va acomiadar de Longanesi –*"Quella ragazza mi piace, ti lascio"*– i va abordar la noia: *"Dove vuoi che andiamo?"*, va dir. *"A casa mia"*, va respondre ella. I la noia el va portar a un *"piccolo e modesto appartamento"*, darrere *Il Messaggero*, on vivia amb la família. En entrar al dormitori la noia es va despullar. De sobte va aparèixer a l'habitació una vella amb una gibrella d'aigua calenta i una tovallola, la qual, mentre es mirava amb orgull la noia, va dir a Moravia: *"Di' un po', ma dove l'hai mai visto un corpo così, guarda, dove l'hai mai visto..."*. Quan Moravia, després de fer l'amor *"in maniera semplice e sana"*, va pagar a la noia, aquesta li va dir: *"Questa che è venuta a portare l'asciugamano era mia madre"*. *Mia madre*: la mare biològica, però també, Roma. La *mamma* Roma.

Hi ha en la literatura barcelonina d'aquest segle una Adriana com la de Moravia? Una puteta amb un rostre i un cos com la Lollo, la protagonista de la versió cinematogràfica de la novel·la de Moravia que va rodar (1954) Luigi Zampa? Em penso que no. Però hi ha una noia, la Juanita, que sense ser una bellesa com l'Adriana, té tots els trumfos per a representar més que dignament la puta barcelonina. Aquesta Juanita és un dels principals personatges de *La marge*, la novel·la barcelonina d'André Pieyre de Mandiargues, que Joan Oliver va traduir al català. És una puteta que Pieyre de Mandiargues es va trobar a un bar, el Pigalle, a la cantonada del carrer de Sant Oleguer amb el del Marquès de Barberà, els anys 60. Probablement era filla d'immigrants, gent de Múrcia o d'Andalusia. El novel·lista no en diu res. Potser la mare era catalana, no ho sé. Però és la puta més trista, més tendra, més entranyable que mai hagi conegut. Probablement no és la puta que es mereix una ciutat tan senyora, tan *number one* com Barcelona, però, per mi, aquella noia no gaire bonica, més aviat magra, fins i tot una mica famèlica, que ens descriu Mandiargues en aquella Barcelona de macarres, grisos i *marines* –*Fucky, fucky...*–, és la millor puta del món. Què me'n diuen, d'un petit monument a la Juanita, la puta barcelonina, entre l'Arc del Teatre i la Pompeu Fabra, a la Rambla, prop del mar?

Joan de Sagarra